

имъ. Буля Цонювица са осѣтила защо са споглѣдватъ и защо гы е напушило смѣхъ, за туй казала: „азъ знамъ, че у васъ си по-сладко ѣдете и по-добрѣ ви слугуватъ; ала и малъкъ сиромашки приносъ нетрѣба да са хвърля, когато отъ сърце са дава нѣкому.“ Малкытѣ двама присмѣхулы, като засърбали съ дървенытѣ лажицы отъ прѣстената паница, познали, че доброто ѣстие не сѣди само въ скѣпы сѣдины. Голѣмата глечосана паница была пълна съ чорба отъ пиле дробиние, подкиселена съ тригѣя и подправена съ ѣйца. Толкоз имъ са осладила тя, щото като я изсърбали сичката, колкото быме гладны, отворило имъ са похта за ёще. Слѣдъ чорбата гостытѣ изѣли двѣ обиварены пилета, двѣ другы въ прѣсно кравы масло пражены. Подирь тѣхъ госбы донесли имъ въ разлата тепсѣйка точена баница, въ ѣйца, масло и млѣко потѣнала, и толкоз масторски направена, щото нашитѣ господинчата като я свършили до кѣшѣй, обрала съ рѣка и полѣпналитѣ хлѣбены люспицы по дѣното на тепсѣйката, а най-сетнѣ и прѣстытѣ си облизали.

Подирь обѣдъ, когато имъ кафе донесли, г. Нѣголь сѣглѣдалъ на стената покочена една цигулка. „Кой свирѣ съ тази цигулка? попыталъ той. — Азъ свирѣ съ нея, пѣкъ голѣ-